

fattelsen af Høiesteretsdomme stemme i det Hele med de gjældende Regler, og man finder her blot Anledning til at minde om, at da Spørgsmaalene om den Anklagedes Skyld eller Uskyld og om Straffegrædens Udmaalning ikke høre under Høiesterets Afgjorelse, ville de ei heller blive at omhandle i Domsgrundene.

Kapitel II.

Om ny Forsøgning af en Sag, der er endelig paakjendt.

Det fremgaaer af det foregaaende Kapitel, at ny Forsøgning af en Sag, der er endelig paakjendt, kan finde Sted, naar det af Høiesteret findes, at Behandlingen liber af saadanne Mangler, at den i det Hele eller tildels maa erklæres ugyldig. Men naar den lovbestemte Frist er udløbet, uden at nogen Anke er anmeldt, eller naar en fremsat Anke er bleven forkastet, eller endelig, naar en Anke vel er anseet besøiet, men Manglen er afhjulpen under en ny Behandling og Dom derefter paafulgt, er Sagen endelig afgjort, og der gives nu ikke længer noget ordinært Retsmiddel til at faae den afsagte Dom forandret. Meget kunde nu vistnok tale for den Anskuelse, at man skulde blive staaende herved, og i alt Fald, dersom der senere skulde vise sig nogen Tvivl om en Domsfældts Skyld, indskrænke sig til at søge Benaadning udvirket, idet det kunde befrygtes at ville svække den endelige Doms Virkning, naar Sagen paa nogen Maade skulde kunne gøres til Gjenstand for ny Behandling. Imidlertid vil der kunne indtræffe Tilfælde, i hvilke Hensynet til Retfærdigheden, om end dennes Fordringer formelt ere fyldgjorte, tale for, at der aabnes Udgang til at faae det senere Fremkomne undersøgt og Sagen afgjort i Overensstemmelse hermed; men Hensyn til en endelig Doms Betydning bør dog bevirke, at en saadan Udgang kun aabnes aldeles undtagelsesvis, og at ny Forsøgning selv da kun tilstedes, naar de Omstændigheder, som skulle begrunde samme, ere tilstrækkelig oplyste.

Saa vel Hages som Mouriers Udkast have aabnet Udgang til ny Forsøgning af en Sag

som er endelig paadømt; det sidstnævnte Udkast endog i en temmelig vid Udstrækning. Hvad Hages Udkast angaaer, har dets § 304 kun indrømmet Udgang til at fremsætte Begjering om ny Forsøgning i Domsfældts Interesse, skjøndt Begjeringen ogsaa kan fremsættes af den offentlige Anklager.

Ministeriet maa imidlertid, naar ny Forsøgning af en Sag, som er endelig paakjendt, skal tilstedes, holde for, at den ikke ubetinget bør nægtes, fordi den Anklagede er freifunden ved den afsagte Dom, og den nye Forsøgning saaledes alene vil være i det Offentliges Interesse. Man har vel fundet Betenkelighed ved at indrømme ny Forsøgning i et saadant Omfang, som er hjemlet i Mouriers Udkast § 341, hvorefter dette kan stee, naar Frisindelsen er bevirket ved en strafbar Handling, selv om den Anklagede ikke har været delagtig i denne, ja endog naar der tilveiebringes nye Bevisligheder, som enten for sig alene eller i Forbindelse med de tidligere fremkomne maae ansees tilstrækkelige til at begrunde Anklagedes Domsfældelse, saameget mere, som den nugjældende Lovgivning aldeles ikke kjender noget Middel til at faae en Høiesteretsdom i en Straffesag ophævet; men man har dog troet, at der kunde være Anledning til at tilstede den, naar den Anklagede selv ved en strafbar Handling, navnlig ved at formaae Nogen til at aflegge falsk Vidnesbyrd eller ved paa anden Maade at forvanske eller tilintetgjøre Bevisligheder, har bevirket sin Frisindelse. Den Anklagede synes i dette Tilfælde ikke at kunne have nogen Ret til at nyde Fordel af sit strafbare Forhold, og ligesom det i alt Fald vækker stærk Formodning om hans Skyld, at han har betjent sig af saadanne Midler til sit Forsvar, saaledes kan det heller ikke komme ham uventet, at han bliver underkastet ny Forsøgning, da han maa vide, ved hvilke Midler det tidligere lykkedes ham at undgaae den straffende Retfærdighed. Imidlertid har man dog ikke troet, at Udgang til ny Forsøgning steds burde staae aaben for det Offentlige, saameget mindre som der, naar den Anklagede har udvist et saadant strafbart Forhold, i Almindelighed vil opstaae Formodning derom under Sagens Gang,